

„Tinerețea este ca un copac mic și fraged, cele mai slabe vânturi sunt furtune pentru el.”

- Vasile Alecsandri

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul IX
Numărul 486
21 - 27 octombrie 2020

Doar închinare politico-electorală?!...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu pelerinii au greșit ducându-se la Iași... Nu, nu oamenii simpli au crescut brusc riscul de infectare când s-au așezat la rând în fața moaștelor Sfintei... Și nu, nu ei sunt cei ce au periclitat, după alegeri și după explozia evidentă a cazurilor, situația sanitară a

„calapodul” alinierii de la vot, am fi avut și corturi cu măști și dezinfectanți, am fi avut și mesaje de încredere ale politicianilor. Dar așa, guvernării nu au fost interesați să transforme pelerinajul de la Iași într-un exemplu de gestionare a maselor în împlinirea bucuriei lor sincere: aceea de a se închina.

Și cum nu a fost nici măcar o precampanie prin

țării. Și nu pot fi considerați nici vinovații de serviciu pentru „curbarea” graficelor covid... Dimpotrivă, ei trebuie admirați și respectați; nu priviți ca niște inconștienți. Căci sunt cei ce au ales cu inima curată iar ruga lor poate fi cea care să ne mai salveze din această prăbușire de identitate. Poate prin ei să ne aducem aminte că am avut niște repere, am avut niște, da, fie și marotee, am avut niște identități. Și la care mult prea ușor am fost dispuși să renunțăm (și chiar dacă o facem vărându-ne și ochii în măștile botniță, nu înseamnă că gestul nostru de acum nu va fi judecat de urmași)...

Trebuie să o spunem ferm! Trebuie să-i facem pe guvernanți să recunoască măcar acest lucru! Dacă sărbătoarea Preacuvioasei s-ar fi nimerit, și cât de grosolan se regăsesc aceste nepotriviri potrivite între ceea vor oamenii, în credința și speranța lor, și ceea ce le supurează discreționar și sfidător autoritățile, în interesele lor, meschin-politice, dacă această sărbătoare ar fi fost, așadar, înaintea alegerilor, momentul ar fi fost folosit din plin de către guvernanți. Am fi avut în față un model exemplar de organizare, fie și după

preajmă, nu am mai avut parte nici de spoturi TV, nici de jandarmi binevoitori îndrumându-ne spre respectarea distanței sociale, a sfintei distanțe sociale, nu-i așa?!, așa cum ar fi curs poate mesajele laicilor guvernanți ce ar fi devenit credincioși întru scopurile lor politico-electorale.

Nu am avut un asemenea mesaj al statului, al aceluia stat pe care îl tot așteptăm a fi alături de nevoile cetățenilor, ori măcar a așteptărilor lor. Și asta pentru că toți acești guvernanți ignoră principala lor misiune. Aceea de a asculta țara și a se conduce în pseudo exercițiul lor de guvernare (rămas un veșnic și obosit fel de ocârmuire prin trufie) după nevoile simplilor oameni.

Or, guvernanți, dacă țara își cere dreptul de a se închina și a merge într-un pelerinaj prin care simte, este încredințată chiar, că își definește rostul, aceasta trebuie să vă fi prima grijă! Dar deh', dacă ar fi fost pelerinajul altora, pe la Șumuleu Ciuc, de exemplu, al oricărui altuia (ortodox să nu fie, nu?!), am fi văzut și coridoare de delimitare, și măști și autocare ordonate și însoțite după regulile sanitare.

Și chiar dacă guvernanții au încercat să

închidă, „în paralel” cu aplicarea interdicțiilor pentru pelerinajul de la Iași, și teatrele, și cinematografele, și restaurantele abia re-deschise „la interior”, totul pentru a-și motiva restricțiile, mesajul real nu a putut fi mascat. Pentru că, mai ales astăzi, orice acțiune potrivnică simplității la care se mai raportează omul în încrederea lui oricum zdruncinată de politică, de grotescul din economie, de sărăcirea și pauperizarea induse pe sub masca botniței-covid, iese în evidență tocmai prin refuzul acelei închinări de la care omul nu s-a retras nici măcar în vremurile cele mai cumplite.

La Iași am avut o parte de o gravă discriminare în masă... Și poate am fi putut să o evităm, noi, ca drept credincioși, apelând la „meșteșugurile” la care ne pricep, și care ar fi fost scuzabile, îndreptățite chiar, pentru împlinirea voinței noastre de a ajunge lângă cele sfinte. Un drept îndreptățit și în numele înaintașilor care au făcut atâtea sacrificii pentru a-și apăra credința lor. Am fi putut apela bunăoară la vize de flotant, numai să putem atinge racla! Ar fi fost poate ilar, dar dacă omul consideră gestul atingerii raclei la fel de important ca acel exercițiu civic pe care îl cer guvernării când au nevoie, votul, de ce să nu o facem?

Am fost din nou agresați... Prin interdicția de a îngeunchea lângă racla Sfintei... Și am asistat și la o discriminare fără precedent a tuturor pelerinilor din afara Iașului, de la prima verificare a buletinelor de către jandarmi.

Să ne ridicăm dară și să ne apărăm dreptul de a ne închina la cele ce ne sunt atât de sfinte! Avem acest drept consfințit în Constituție! Iar dacă noi respectăm toate acele restricții ce nu au nici măcar o abreviere pusă în legea supremă, precum purtatul măștii, să fim și noi respectați în credința noastră.

Claponul săsesc...

Maria Diana
Popescu

Sasul navetist dispune și abuzează de prerogativele instituțiilor de forță, specializate nu numai în fraudarea alegerilor, ci în tot ce mișcă în țara noastră, motiv pentru care, acest individ mult mai slab educat decât normele Educației în vigoare, prin Intelligence Service, nu va pierde niciodată. La egoismul și orgoliile sale, înfrîngerile par de neconceput. Altfel, toți șefii instituțiilor de forță care se opun ar zbura cu scaune cu tot. Și vor zbura, dacă P.S.D. nu va fi trimis la morgă. Să ne mai mirăm că un greu al băsismului, Ioan Oltean a afirmat într-un interviu că D.N.A.-ul lui Koveși a avut, la ordinul cuiva de sus, onor noului securism, misiunea de a distruge clasa politică românească, oamenii politici cu demnitate, capacitate intelectuală și profesională, mediul de afaceri românesc, intelectualitatea autohtonă, patrioții și adeverații lideri? Oare de ce Ioan Oltean n-a spus toate acestea când era de plumb în P.D.L.? Pentru că atunci îi era cald pe frig și răcoare pe căldura fotoliului. Scos pe tușă și cu dosar penal, conștiința lui a început să împuieze, doar că nu recunoaște că și el a fost un complice al tăvălugului băsist, un slugoi cu ștaif, și că nu a făcut nimic concret pentru țară și români.

Așa au dispărut oamenii valoroși din politică, marii investitori români de pe piața privată, elita intelectualității, profesori universitari și medici performanți. Există trei categorii importante: clasa politică, oamenii de afaceri și intelectualii din toate domeniile de activitate. Restul, o masă de manevră pe care dictatorii o manipulează după bunul plac. Asta explică de ce, deși îndreptății, Ciolacu și pesediștii fac ciocul mic, iar cotcodăceala găinilor liberale și a claponului săsesc din poiată botezată „România lucrului bine făcut” sau „România educată” a spîrcuit câteva mărgele mici, urât mirositoare, înghițite rapid de masa de naivi și adulatori îndobitociți. Peste toate, precum un „Zbor deasupra unui cuib de cuci” pe centură, după alegerile locale, organizația anti-românească U.D.M.R. vrea să urce din nou în T.I.R.-ul guvernului, aliindu-se cu P.N.L... „acolo unde se poate”.

Ca să nu se facă de rîs, țăranul de după blocuri a dus gloaba la țîrg știind că dacă nu o cumpără nimeni aici, va veni un străin, un sas sau un „fritz” s-o occidentalizeze, crezînd că iapa occidentalizată va făta mai

mulți mînji de rasă străină, care vor scoate țara din sărăcie cu tracțiunea liberal-iohannistă retardată. Și atunci, „țăranul” modern, cum să nu tuflească ștampila, fără să gîndească, pe sigla iluzioniștilor și marilor manipulatori? Așa s-a întîmplat și în cazul realegerii dictatorului. „Securitatea” a depus eforturi susținute pentru ca dezinformarea, corupția și propaganda imbecilă să fie cartea de vizită a clanului galben-albastru, precum colorile actuale, puse mașinile Poliției în locul Tricolorului. Niște panarame penibile și escroci cu acte false. O congregație de corbi de pradă, care a luat în stăpînire România noastră. Așa a fost dintotdeauna la alegeri, de la locale la vîrf. Au fost scoși saci de voturi pe înnoptat din sedii, cu acordul „băieților deștepți” ai instituțiilor de forță, voturile românilor de încredere fiind fraudate „pe șest”, „noaptea, ca hoții”. După ce-și va încheia mandatul, dacă securitatea îi va lua șepcuța dictatorului Iohannis de pe cap și nu-l va ascunde într-un cuibușor al clanurilor europene/euroatlantice, cum au aciuat-o pe preapenala Koveși și pe mefistofelicul Coldea, atunci dictatorul va cădea precum fostul președinte Emil Constantinescu pe teren, la demonstrația de talent fotbalistic „levantin”. Dacă tot a venit vorba, pentru fostul Președinte Emil Constantinescu s/au scurs bani de la buget pentru o instituție fantomă: Institutul de Studii Avansate pentru Cultura și Civilizația Levantului, al cărei șef este. Ca să vedeți pe unde se irosesc banii din buget.

Poporul român n-are cum să mai miște în front, cîtă vreme serviciile secrete și clasa politică sînt patronii lor viageri, impuși cu forța. În cei peste 30 de ani de sclavagism „democratic”, raptul serviciilor a făcut ca din România să emigreze, fără război, milioane de români servesc acum alte economii ale lumii. O țară vîndută securității C.I.A., care, pentru o șapcă pusă pe scăffrlia dictatorului a obligat România să contribuie cu doi la sută din P.I.B. pentru fier vechi american, sub formă de armament, privînd pensionarii și copiii din România de un trai uman. Mai are cineva vreo îndoială cu privire la statutul de colonie al României, la vasalitatea față de U.E. S.U.A., Germania, Franța și N.A.T.O.? Și inteligentul asimptomatic are neobrăzarea să afirme în strategia de apărare sporovăită în C.S.A.T. că inamicul nr. 1 al României ar fi Federația Rusă. Așa o fi? Că eu nu prea cred.

Trianonul și Catholicismul

Ion
Măldărescu

Contribuția Catholicismului în lupta pentru înlăturarea urmărilor Tratatului de la Trianon din 1920, prin susținerea politicii revizioniste a Ungariei, a marcat major Istoria Românilor între 1918-1945. Biserica Romano-Catolică Maghiară din Transilvania și Vaticanul au stat alături într-o acțiune antiromânească fără întrerupere după 1918, data Unirii Transilvaniei cu România, acțiune amplificată după 1920, data când, la Trianon, Unirea a fost recunoscută. Motivația Bisericii Romano-Catolice Maghiare a fost una națională – dorința de a se reface „Ungaria Milenară”. Motivația Vaticanului a fost una religioasă – dorința de a opri întărirea Ortodoxismului românesc urmând formării Statului Unitar Român.

Chiar din 1918, Biserica Romano-Catolică Maghiară din Transilvania s-a constituit ca forță principală a acțiunii împotriva Unirii. Primul document în acest sens datează cu câteva zile înainte de Marea Adunare Națională de la Alba Iulia. La 14 noiembrie 1918, reprezentantul cel mai important al catholicismului maghiar transilvănean, Episcopul de Alba Iulia, Májláth Károl Gusztáv, declara în Adunarea Statusului Romano-Catolic: „Viața Națională maghiară merge înainte, în formă nouă. Noi, cărora binele Patriei ne este mai scump decât orice altceva, nici în aceste momente de schimbare, nu putem pierde de dinaintea ochilor esențialul: viața națională fericită, puternică. Despre conlucrarea preoților și credincioșilor Diecezei mele, am asigurat deja Consiliul da Miniștri [Guvernul de la Budapesta]”. Totodată, anunța că sprijină, „ca un singur om”, Consiliul Național Maghiar din Transilvania, cel care se opunea, inclusiv cu metode violente, Unirii provinciei cu România. În ședința Senatului României din 12 februarie 1932, senatorul Laurențiu Oanea, redând declarațiile lui Májláth, concluziona: Catholicismul maghiar considera, în 1918, că „cea mai sfântă chemare era să asigure mai departe hegemonia absolută a ungarilor asupra Transilvaniei românești”. Era chiar mai mult, spunea

senatorul, se considera „factor de diriguire a politicii mondiale. [...] Episcopul Májláth s-a crezut îndreptățit a interveni direct la Papa de la Roma, printr-o telegramă în care capului Bisericii Catolice universale, nici mai mult nici mai puțin îi cerea să apere din toate puterile năzuințele Ungariei – năzuințe îndreptate întru apărarea unității ei milenare și a integrității ei teritoriale” începând din 1920, chiar din momentul semnării Tratatului de la Trianon, Biserica Romano-Catolică Maghiară din Transilvania; s-a integrat, ca factor esențial, în lupta împotriva acestuia.

La rândul său, Vaticanul a susținut, întreaga perioadă interbelică, revizionismul maghiar: prin susținerea Bisericii Romano-Catolice Maghiare transilvănene în lupta acesteia cu Statul Roman, pentru încălcarea prevederilor Tratatului de la Trianon; a frânat acțiunea națională a Bisericii Greco-Catolice Române, obligând-o să se plaseze, de multa ori, pe aceeași linie cu catholicismul maghiar; a favorizat propaganda revizionistă a Ungariei. În principal, acțiunea Vaticanului desuștinere a revizionismului maghiar a avut drept motivație vechea linie a prozelitismului catolic în lumea ortodoxă. Dorința de păstrare a acestei linii ducea, în mod normal, la plasarea Papalității alături de Ungaria, țară în care o bună parte a populației era catolică, țară care dorea șubrezirea României pentru că aceasta cuprindea și Transilvania. În eventualul succes al revizionismului maghiar însemnând și o consolidare a Bisericii Romano-Catolice, s-ar fi repetat situația de la sfârșitul secolului al XVII-lea, când Roma doritoare de extinderea influenței ei în dauna Ortodoxismului, susținuse acțiunea împotriva românilor a unui Stat, Imperiul Habsburgic; după 1918, pentru aceeași rațiune, a susținut alt stat, Ungaria. În frunte cu Biserica Romano-Catolică, toate bisericile maghiare din Transilvania au încercat să influențeze, în favoarea Ungariei, Conferința de Pace de la Paris, căreia i-au trimis nenumărate memorii. Era acuzată lipsa libertăților religioase în România, acțiunea „terroristă” a acesteia în Transilvania. Guvernul de la București a răspuns pe larg și foarte bine documentat, demonstrând toate acuzațiile: „Spiri-

tul de dușmănie față de România, lipsa de obiectivitate în aprecierea faptelor și neseriozitatea informațiilor” – erau indicate drept caracteristici ale unuia dintre memorii, cel al unitarienilor, dar valabile și în cazul plângerilor celorlalte biserici maghiare. „Sub masca aceasta a apărării religiei, șefii bisericilor ungurești din Transilvania, episcopul unitarian Ferencz József, episcopul prezbiterian reformat Nagy Károly și episcopul romano-catolic Májláth Gusztáv, cereau ajutorul bisericilor occidentale pentru a perpetua stăpânirea unei minorități ungurești și secuiești de 23 la sută asupra unei majorități de 77 la sută, din care 65 la sută români”. Un apel plin de insulte la adresa românilor a fost trimis de către cei trei episcopi către Conferința de Pace în 8 septembrie 1919. La sfârșitul răspunsului Guvernului Român, se prezenta scrisoarea ministrului Cultelor, Octavian Goga, către episcopii unguri din Transilvania, în care se afirma existența unui egal tratament acordat tuturor bisericilor din România”.

Fără a avea consecințele scontate de Budapesta asupra Conferinței de Pace, totuși multele plângeri ale bisericilor maghiare au avut anumite influențe negative pentru România, în Occident. Emisarii Bucureștilor le-au constatat și au încercat să le combată. Între ce știa, și prim-ministrul Alexandru Vaida Voevod constata curentul antiromânesc ce se contura în Marea Britanie, pornit de la plângerile religioase, la începutul lui 1920, în timpul vizitei pe care o făcea la Londra. Într-o scrisoare către Nicolae Iorga, în acel moment președinte al Camerei Deputaților, se arăta alertat: „Enorme dificultăți am avut pentru chestia confesiunilor minorităților. Am reușit să calmez revolta în contra noastră pe urma denunțurilor și calomniilor maghiare. [...] Mitropolitul de Canterbury și Mayer, șeful bisericilor libere, mi-au acordat credit, după ce le-am făcut un expozeu al situației. Cardinalul de Londra mi-a spus că dânsul a trimis toate jalbele maghiare la Roma”. Mulțimea strigătelor de ajutor venite din Transilvania au avut și o altă urmare: o serie de ziariști occidentali și oameni politici (precum

deputatul francez Anatole de Monzie) a acceptat teza maghiară, fără o cercetare a realității, cu ascultarea și a părții române, și a cerut revizuirea Tratatului de la Trianon abia semnat. Un articol pe această temă, apărut în „Le Monde”, avea concluzia: „Ungaria micșorată e în pericol și un pericol de război în Balcani. [...] Plenipotențiarilor noștri oboșiți au trasat harta absurdului” (Articol reluat în „Gazeta Transilvaniei”, Brașov, 23 noiembrie 1920). De Monzie a primit un răspuns ferm din partea lui Nicolae Iorga: „De o bucată de vreme, călători streini se abat prin Ardeal. Privesc, ascultă, adulmecă, se duc. Unii se amestecă fățiș în rosturile noastre publice. [...] Ce-i aduce, știm. Sunt plângeri care nu le vedem, dar le bănuim. « Valahii se poartă rău în Ardeal, administreză prost, pârtenesc ». Clauza minorităților să li se aplice! Să vie oamenii civilizației ca să vadă de ce sunt capabili sălbatecii ». [...] La întoarcere, cutare intelectual englez ne denunță la Londra; d. de Monzie cere Camerei franceze să corecteze un tratat « nedrept ». [...] O mie de ani au stat valahii aștia supt cisme și supt copite. Ca niște câini au fost ținuți la ușa stăpânilor. Acuma, însă, lucrurile s-auschibat. Scriptura s-a îndeplini: s-au coborât din scaun cei puternici și s-au ridicat cei umili. Și ce răz bunare cumplită s-au fi putut aștepta. [...] Și iacă, « valahul » sălbatec n-a sucit gâtul la un pui de găină. Școlile funcționează, cetățile bisericesti sunt înconjurate de respect public, nici un gazetar n-a plătit un filer amendă pentru că ne tratează de simpli « ocupanți »; revistele și ziarele lor au avantagii cari lipsesc publicațiilor noastre. [...] Judecătorii judecă în ungurește. Și chitanța care ț-o dă domnișoara de la poștă, căreia a trebuit să-i vorbești ungurește, e tot în limba dumnealor. Și așa fiind, le spunem prietenilor noștri că mai mult nu putem, decât doar să dăm înapoi ce e al nostru”.

În întreaga perioadă postbelică a fost evidentă susținerea revizionismului budapestan de către Vatican. Faptul a trezit, de multe ori, riposta diplomatică a Bucureștilor. Spre exemplu, în mai 1925, o raliere la revizionismul maghiar a venit chiar din partea celui mai înalt reprezentant al Sfântu-

lui Scaun în Ungaria, Nunțiul Apostolic Schioppa. În cadrul Adunării Generale a catolicilor din Ungaria, Nunțiul a ținut un discurs care a provocat proteste din partea Guvernului Român, Vaticanul fiind constrâns să îl retragă din post. În schimb, aprimit un semn de recunoștință din partea lui Horthy, care l-a decorat. În august 1930, pe aceeași linie revizionistă s-a plasat și discursul Cardinalului legat papal la Budapesta, cu ocazia serbărilor Sfântului Emeric: „Unguri, ajutorul lui Dumnezeu să fie cu voi. Dumnezeu fiind acel care poate schimba tristețea voastră în bucurie”. În raportul său asupra evenimentului, reprezentantul Bucureștilor la Vatican Nicolae Petrescu Comnen, propunea M.A.S. să inițieze un protest comun cu Belgradul și Praga. Ministrul de resort, G.G. Mironescu și Nicolae Titulescu au aprobat propunerea. Astfel de discursuri s-au repetat cu proteste diplomatice ale Bucureștilor. Și în oficiosul Sfântului Scaun, „L'Osservatore Romano”, apăreau deseori texte ce puteau fi interpretate ca o raliere la revizionismul maghiar. De fiecare dată, episcopii catolici maghiari din Transilvania preluau tezele respective, ca suport al acțiunii lor antiromânești și pentru revizuirea Tratatului de la Trianon.

Între ei, episcopul Glattfalder de la Timișoara, care adresa o pastorală enoriașilor săi, calificând pacea drept „falsă și încheiată fără de sinceritate și dictată de brutalitate”. Guvernul Român a reacționat: a cerut Vaticanului înlăturarea episcopului respectiv. Reședința acestuia va fi transferată în Ungaria. Trianonul a creat posibilitatea reunificării religioase românilor transilvăneni.

Ar fi fost ușor de înfăptuit după 1918, în condițiile în care nu se mai puteau opune nici Austria, nici Ungaria.

Rămânea doar al treilea factor interesat în menținerea dezbinării religioase a românilor – Papalitatea. Nerealizarea acestui deziderat major al românilor, care ar fi consolidat România Mare, este imputabilă Vaticanului.

-continuare în pagina a 4 a -

Trianonul și Catholicismul

-urmărire din pagina a 3 a -

S-ar fi putut anula actul samavolnic – obținut prin presiuni, falsuri și promisiuni, mincinoase – impus de Imperiul Habsburgic și de Papalitate în 1700. Scopul pentru Imperiu fusese acela de a-și facilita stăpânirea asupra Transilvaniei; scopul pentru Papalitate fusese acela al prozelitismului catolic aducător și de foloase materiale. Uniația nu a fost expresia voinței românilor transilvăneni, ci s-a înfăptuit printr-o acțiune, de forță împotriva lor. Fiind rezultatul unui act de forță și a unui fals, Uniația a fost respinsă de cea mai mare parte a românilor transilvăneni, care doreau să rămână în religia lor străbună, cea ortodoxă. În aceste condiții, Imperiul Habsburgic, având asentimentul și îndemnul Papalității, a recurs la măsuri extreme, de forță, între acestea, distrugerea cu tunurile generalului Bucow a așezămintelor de cult ortodoxe, în 1761. Uniții au susținut această acțiune antiortodoxă. Pe de altă parte, uniții au avut un rol foarte important în afirmarea Națiunii Române. Pentru Unirea din 1918 au acționat ambele biserici, reprezentanții lor vorbind mulțimii de la Alba Iulia. Reunificarea era facilitată și de moartea, în 1918, a conducătorilor celor două biserici (ortodoxul Vasile Mangra și greco-catolicul Victor Mihályi). Ambele scaune mitropolitane fiind libere, puteau fi ocupate de o singură persoană. Reunificarea era impusă și de o altă realitate a momentului: începutul politicii revizioniste a Ungariei. Ca să-i reziste, românii trebuiau să fie uniți și în plan religios. Dinspre ortodocși s-a făcut propunerea ca vicarul uniților, Vasile Suci, să fie ales mitropolit al tuturor românilor ardeleni, bisericile fiind, astfel, reunificate. Dar, Vasile Suci și Conducerea de la Blaj nu au acceptat propunerea. Au preferat menținerea în subordinea Papei în locul unui necesar deziderat național. Ierarhii greco-catolici au acționat la cererea Sfântului Scaun, beneficiar al menținerii în Transilvania a Bisericii Greco-Catolice.

Spiritul Trianonului a fost încălcat și prin opoziția Catholicismului la actul încoronării de la Alba Iulia, din 1922. Acesta trebuia să încununeze Unirea din 1918, încheind, astfel, procesul de formare al Statului Unitar Român. Inițial, Mitropolia

Blajului anunțase că va participa la încoronare, în Biserica Ortodoxă nou construită la Alba Iulia. Apoi, în timpul ceremoniei religioase, greco-catolicii s-au retras la ieșirea din biserică, demonstrativ, stând alături de romano-catolicii maghiari și de Nunțiul Papal. Între interesele românesc și cel catolic a fost ales cel din urmă. Ordinul de retragere a venit de la Roma, contemporanii și-au dat imediat seama. Nicolae Iorga a criticat aspru schimbarea de atitudine a uniților, subliniind faptul că lipsa de solidaritate a românilor în așa moment important venea în sprijinul revizionismului maghiar. Au participat la oficierea slujbei: delegatul Patriarhiei Ortodoxe Ecumenice de la Constantinopol, episcopul sas Teutsch, cel armean, rabinul-șef Niemirower, muftiul mahomedanilor, toți stând alături. „Și Biserica Unită? – se întreba Nicolae Iorga -, Biserica Blajului, care timp de două veacuri întregi a luptat pentru izbăvirea Neamului din robia a cărei sfărâmare se serbează aci? Ea care prin scriitorii ei profeți a ținut înaintea Nației stâlpul de foc prin care s-a îndreptat în cursul lungii ei rătăcirii prin pustie? Această Biserică a cărei legături însăși cu Vechea Romă au avut o singură îndreptărire: învierea amintirilor romane și întărirea noastră națională prin aceste amintiri? Biserica lui Ioan Inochentie Micu, martir pentru Neam, a lui Samuil Clain, a lui Gheorghe Șincai și a lui Petru Maior, chiar și Suluț, frate în 1848 cu ortodoxul Șaguna, stă după ușă, înțelegeți; după ușă, alături de Nunțiul [Cardinalul Marmaggi], și alături și cu episcopul Májláth și cu clerul lui. Afară, în pridvor, ca să nu se spurce prin contactul cu Ortodoxia care, religia atâtor milioane în România Unită, cutează a fi și a voi să rămâne Biserică de Stat. Un ordin de la Roma, o telegramă [subl.n.]. Dar de când Papa poruncește în afaceri naționale unei Biserici care întâi e a noastră și apoi a lui” acuza privind acceptarea ordinului venit de la Roma. După ceremonia încoronării, episcopul Hossu „dă vina pe Roma, care a telegrafiat în acest sens [subl.n.]. În zadar s-au rugat ei o noapte întreagă de Nunțiu, care a fost inexorabil”. Istoricul scria în ziarul său („Neamul Românesc” din 11 noiembrie 1922): „Oricând, Roma – deloc latină în această privință – ne dădea pe noi pradă ungarilor. [...] Roma cheamă la congrese pur maghiare pe acei care au de la Dum-

nezeu misiunea de a reface Ungaria astăzi, Austria mâine”. Cel mai grav era faptul că se făcuse front comun cu ierarhii maghiari, adepți pe față ai refacerii Ungariei Mari. Imaginea era aceea a unui bloc catolic, în cadrul căruia nu se aveau în vedere interesele naționale românești. În ochii românilor ardeleni prestigiul greco-catolicilor a scăzut foarte mult. Faptul îl înregistra și Octavian Goga, într-o scrisoare către Nicolae Iorga din octombrie 1922. Mitropolitul unit Suci își retrăsese candidatura la conducerea ASTREI, datorită ecoului atitudinii sale la Alba Iulia, „fiind astăzi, după încoronare, foarte scăzute acțiunile uniților în Ardeal”.

La presiunea Catholicismului, România a acceptat, în 1932, să încalce una din prevederile Tratatului de la Trianon, cedând Episcopiei Romano-Catolice de Alba Iulia bunurile fostului Status Romano-Catolic – evaluate la acel moment la peste patru miliarde lei. Articolul 45 al Tratatului de la Trianon menționa: „Ungaria renunță, în ce o privește, în favoarea Români, la toate drepturile și titlurile asupra fostei Monarhii Austro-Ungare situate dincolo de frontierele Ungariei”. Prin urmare, toate averile Statului Ungar din teritoriile unite cu România în 1918 reveneau acesteia. Prevederea era aplicabilă și instituției numită Statusul Romano-Catolic, formată în secolul al XVI-lea. Sub presiunea Vaticanului, România a cedat averile instituției respective clerului catolic maghiar transilvănean, iar acesta a folosit veniturile obținute pentru susținerea acțiunilor revizioniste. Bisericile maghiare din Transilvania s-au încadrat pedepșit în politica revizionistă a Ungariei, în toată pe-rioadă interbelică. Cea mai nocivă activitate, pentru români, era aceea a Bisericii Romano-Catolice, atât datorită încrâncenării deosebite a manifestărilor ei, cât și datorită faptului că avea cei mai mulți enoriași. Efectul manifestării Catholicismului ardelen maghiar pe linia revizionismului a fost foarte mare înversunându-i la maximum pe ungurii din România împotriva Statului în care trăiau și împotriva populației majoritare. Clericii maghiari aveau o capacitate de influențare deosebită și pentru că se regăseau în toate organismele economice, culturale sau politice ale minorității respective; erau prezenți în Parlament, unii ca senatori de drept, alții pe listele Partidului Maghiar.

Catholicismul maghiar ardelen a făcut o intensă propagandă antiromânească – prin publicațiile periodice proprii, prin cărțile și broșurile pe care le edita, prin manifestările culturale pe care le patrona, prin mesajele transmise în timpul slujbelor religioase; de asemenea, prin asociațiile pe care le patrona, a pregătit acte de sabotaj și terorism împotriva Statului Român, a organizat populația pentru un eventual război civil. Toate acestea sunt prezentate într-o mulțime de documente ale diverselor organisme ale Ministerului de Interne. În 1939 se constata că doar în ținutul Someș funcționau 402 societăți maghiare, care desfășurau și activitate revizionistă – inclusiv în biserici, case parohiale, școli confesionale. Din totalul societăților respective, 166 aveau ca președinți preoții, celelalte erau conduse de persoane numite de preoți, majoritatea catolici. Astfel, bisericile se situau, practic, la conducerea acțiunii revizioniste. În 1939, s-a alcătuit la MAI o pre-zență largă sub titlul Rolul catolicilor maghiari din România în acțiunea iredentistă dirijată și subvenționată de Statal Ungar. Avea drept concluzie: Biserica Maghiară Catolică se subordonează cu fidelitate hotărârilor și directivelor Budapestei se prezentau și legăturile cu Vaticanul, de unde se primea ajutor).

Sfârșitul perioadei interbelice a adus și apogeul încadrării Catholicismului maghiar în politica antiromânească a Budapestei. Acum este identificată și o intensă activitate teroristă a Bisericii Romano-Catolice. Cel mai important propagator al acesteia era episcopul de Oradea și Satu Mare, Fiedler István (Stephanus), cel care, timp de zece ani, condusesese acțiunea de maghiarizare a șvabilor. Fiedler ajunge, în 1939, să conducă un complot terorist împotriva României, transformându-și palatul din Satu Mare în depozit de arme. Constatând gravitatea situației, ministrul Afacerilor Străine, Grigore Gafencu, a solicitat o întâlnire cu Nunțiul Apostolic pentru a discuta despre „atât de seriosul complot terorist” – întrucât înlăturarea episcopului se puteaface doar cu avizul Papei. Gafencu transmitea Legației Bucureștilor la Vatican: „Am arătat Nunțiului surprinderea noastră că între cei acuzați se află 29 preoți catolici. Acești clerici nu numai că au conspirat împotriva Statului nostru, dar au fost adevărații organizatori și conducători ai complotului. Principalele depozite de materialele distrugere au fost descoperite în seminarii, în casele preoților, ba chiar și în cimitire. S-au găsit în deosebi în Episcopia din Satu Mare, și anume în biblioteca Episcopiei și în pod, lăzi cu explozivi, cutii cu amorsă, fițiluri, cârlige de agățat cutiile cu explozivi la podurile de caleferată, etc. Percheziția, la Palatul Episcopal din Satu Mare, s-a făcut în ziua de 26 octombrie 1939”. Se făcuseră, așadar, pregătiri pentru aruncarea în aer a unor poduri, șosele, căi ferate, uzine electrice – în vederea înlesnirii intrării în Transilvania a trupelor maghiare.

S-a identificat legătura directă cu Serviciul Secret al Budapestei, de unde veniseră materialele de distrugere și bani. Gafencu cerea Nunțiului demiterea imediată a episcopului terorist. Papa o va aproba abia la 9 decembrie 1939. Fiedler nu era singurul episcop romano-catolic cu activitate revizionistă; i s-au alăturat și cei de Alba Iulia – Májláth și Márton Aron. Toți au avut sprijinul Ungariei și al Vaticanului. În cazul lor, ca și al tuturor clericilor catolici maghiari din Transilvania se constată o împletire a acțiunii naționalist-șovine, deloc creștinească, cu cea clericală. Astfel, și-au încălcat menirea și au făcut un act de impietate la adresa Divinității. Totodată, și-au încălcat jurământul de credință față de Statul Român; încălcarea jurământului este echivalentă cu o acțiune mincinoasă, cu totul de condamnat mai ales în cazul unor fețe bisericesti. În toată perioada interbelică, până la sfârșitul ei, Catholicismul maghiar a acționat împotriva hotărârilor Tratatului de la Trianon, a contribuit la pregătirea, ungurilor din România pentru atrocitățile antiromânești din timpul ocupației horthyste. Deși prevederile Tratatului de la Trianon vor fi reconfirmate – în ceea ce privește granițaromâno-maghiară – prin Tratatul de Pace de la Paris din 1946, Catholicismul maghiar va continua acțiunea antiromânească, fiind în mare parte responsabil de tensiunile interetnice existente și astăzi în Transilvania.

Noua secularizare a bisericii?...

Cezar Adonis
Mihalache

„secularizare” a Cuvântului Domnului... Pentru că nu doar averile mănăstirești le vizează acești agenți guvernamentali... Ci însuși Cuvântul Domnului... Căci, fără vorbele de învățătură ale Cărții Sfinte, fără cititorii ei prelați, fără cititorii de cetății din ceruri în numele ei, nu ar fi disipată doar prezența bisericii în societate, ci ar fi divizată și împrăștiată și credincioșii... Iar peste câțiva ani, într-un stat, nu doar laic, nici măcar strict ateu, ci violent anti-creștin, printr-o altă mișcare politică de „new age” userist, acuzând discriminarea celorlalte religii și secte prin prezența unei Bisericii majoritare, cea a românilor, ne-am putea trezi că autoritatea de azi a bisericii, reproșată aproape față de Klaus Iohannis, ar fi anulată printr-o secularizare venită dinspre veneticii de neam și glie... Iar Ortodoxia ar deveni doar parte a celorlalte culte, parte printre alte părți, scoasă forțat din postura de religie majoritară...

Cel puțin acesta a fost mesajul transmis de Klaus Iohannis când a cauterizat Sfintele Sărbători Pascale, același lucru când ne-a pus degetul în piept să nu cumva să ne încolonăm, nici măcar ordonați și

vorba de problemele națiunii. Cât privește mass-media, veșnica vinovată de orice, nu ea s-a interpus între cele două autorități, ci Biserica s-a îndreptat spre ea.

Da, probabil că

mascați, la pelerinaje, și același lucru când ne-a reproșat existența unui dialog „între cele două autorități”, Biserica și guvern, doar prin intermediul mass-media. Doar că el însuși a stălcit rău lucrurile... Pentru că, dacă nu există dialog direct între cele două autorități, nu există și din cauza lui, mediatorul inexistent când este

președintele și guvernării ne vorbesc așa considerând BOR ca pe o structură ce le aparține și care trebuie să le fie subordonată. Doar că Biserica există cu mult înainte de apariția minimei forme de autoritate statală. Și întotdeauna a comunicat direct cu poporul pentru că aceasta îi este misiunea. E drept, un rol uitat uneori în vremuri, dar nu din vina sim-

plilor oameni, ci a unor conducători nedemni de pozițiile lor pastorale.

A veni însă astăzi să acuzi că Biserica nu și-a plecat capul, și nu e vorba că nu s-a supus aberantelor decizii sanitare, ci a comentat, a îndrăznit a vorbi pe sub mască, acum, după atâtea luni în care guvernării s-au învățat cu liniștea cetății-îmbotnițate, este de o mârșăvie fără precedent.

Ce vrea de fapt Klaus Iohannis? Să grăbească transformarea statului după liniile transcrise la nivelul unei Europe ce legalizează pedofilia, zoofilismul și, oripilant, eutanasierea copiilor de doi-trei ani (Olanda)? Să dea Europei exemplarul mod de eliminare a rolului religiei din viața cetății, din structura sa, din forma sa, și, nu în cele din urmă, ca mod de rânduire socială? Or, poate acum ticluim și recenta ieșire a Bisericii Române cu un mesaj fără precedent, dogmatic și filosofic, prin care își reafirmă rostul prezenței sale într-un stat, lângă guvernanti, dar numai pentru a comunica. Și nedemnitățile unor muritori laicii care vin să ne facă ei

ordine, și nu doar în potire, nu doar printre lingurițele de împărțășire, nu doar în cuvintele de învățătură liturgică, dar și ca drept al exprimării.

Trăim vremuri ce ne pot duce spre sfărâmarea și înlăturarea ultimelor brazde de credință, printr-o „secularizare” în care nu averile fizice ale bisericii sunt importante. O secularizare prin alungarea preoților din altare, prin îndepărtarea și, poate nu foarte departe în timp, scoaterea lor din preajma celor ce le așteaptă învățăturile.

Nu, Klaus Iohannis! Biserica nu este a statului. Nu aparține nici administrației politice, nici „guvernului tău”... Nu are transpunere de supunere. Ea este a oamenilor. Se adresează direct lor. Și nu are nevoie de girul autorității politice ori guvernamentale pentru a propovădui Cuvântul Domnului. Și cu atât mai puțin de prezența ca ocăr-muior politic a unui ins care, nefiindu-i parte nici măcar printr-o picătură de sânge, încearcă să-i decidă destinul ca nedestin în continuare.

Ireal ce de keres(z)huri!

mediului acestei publicații.

Primăria în cauză este cea din orașul harghitean Cristuru Secuiesc, condusă de eternul primar UDMR Rafai Emil. Deși conduce o instituție publică din Româ-

să pună capăt acestei situații și continuă să-l încurajeze pe edilul din Cristuru Secuiesc să desconsidere limba oficială de stat din România și să-i discrimineze pe cetățenii români care nu cunosc limba

necunoscător al limbii maghiare prin faptul că primarul din Cristuru Secuiesc editează o publicație a instituției exclusiv în limba maghiară. Din păcate însă, Colegiul Director al CNCD nu a aplicat nicio sancțiune în acest caz și nici nu a monitorizat modul în care primarul din Cristuru Secuiesc dă curs recomandării CNCD, ceea ce nu a făcut altceva decât să întărească și chiar să stimuleze comportamentul primarului UDMR din Cristuru Secuiesc.

și chiar să stimuleze comportamentul șovin și antiromânesc al Primarului din Cristuru Secuiesc. CNCD a recomandat primarului UDMR să remedieze situația în termen de 3 luni însă și în prezent situația este neschimbată.

Prin Hotărârea nr. 232/03.04.2019, Colegiul Director al CNCD a constatat existența unui tratament discriminatoriu al Primarului orașului Cristuru Secuiesc la adresa tuturor cetățenilor români necunoscători ai limbii maghiare prin faptul că primarul din Cristuru Secuiesc editează o publicație a instituției exclusiv în limba maghiară. CNCD a aplicat o sancțiune contravențională în cuantum de 2000 de lei primarului însă acesta continuă să discrimineze pe criteriile etnice cetățenii români necunoscători ai limbii maghiare.

Dan
Tănăsă

De peste opt ani (da, opt ani!!!) Primăria Cristuru Secuiesc, condusă de un primar UDMR, finanțează și editează un ziar al primăriei exclusiv în limba maghiară. Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, condus de un fost membru UDMR, este incapabil să pună capăt unei situații haluciante și discriminatorii la adresa cetățenilor români care nu cunosc limba maghiară

Pare ireal însă este cât se poate de real. O primărie din România finanțează, editează și distribuie un ziar local redactat exclusiv în limba maghiară. Deși este vorba despre o publicație a unei instituții publice din România, nu din Ungaria, ziarul Kereszturi Kisvaros nu conține nicio informație în limba oficială de stat. Această situație este una discriminatorie atât față de pușinii români care mai locuiesc încă în Cristuru Secuiesc cât și față de orice cetățean român care are dreptul să cunoască informații de interes public comunicate de Primăria Cristuru Secuiesc prin inter-

nia, primarul editează ziarul primăriei, Kereszturi Kisvaros, exclusiv în limba maghiară. Situația este neschimbată de peste opt ani fără ca instituția abilitată să combată situația să facă ceva care să pună capăt acestei situații haluciante.

CNCD, condusă de Csaba Asztalos Ferenc, este pur și simplu incapabilă

maghiară. În tot acest timp CNCD a acționat extrem de blând și numai atunci când a fost sesizată. Astfel, prin Hotărârea nr. 65/06.02.2013, Colegiul Director al CNCD a constatat existența unui tratament discriminatoriu al Primarului orașului Cristuru Secuiesc, Rafai Emil, la adresa unui cetățean român

Prin Hotărârea nr. 180/02.03.2016, Colegiul Director al CNCD a constatat existența unui tratament discriminatoriu al Primarului orașului Cristuru Secuiesc la adresa tuturor cetățenilor români necunoscători ai limbii maghiare prin faptul că primarul din Cristuru Secuiesc editează o publicație a instituției exclusiv în limba maghiară. Din păcate însă, Colegiul Director al CNCD a aplicat o banală sancțiune contravențională cu avertisment și nu a monitorizat modul în care primarul UDMR din Cristuru Secuiesc dă curs recomandării CNCD, ceea ce nu a făcut altceva decât să întărească